

Risale-i Nur'da iki kavram: Mâna-yı ismî ve mâna-yı harfî

Nuri Bey: "Ulemâyı mâna-yı ismî ile sevmenin zararları nelerdir?"

Mâna-yı ismî ile mâna-yı harfî, Arapça Nahiv ilminde, yani Arapça gramerinde iki önemli kavramdır.

Bediüzzaman bu gramer kavramlarını birer tevhid kavramı haline getirmiş, kâinatı Allah hesabına konuşturmuştur.

Nahiv ilminde ismin tanımı şöyle yapılmıştır: "Mânası kendisini gösteren şey." Harfin tanımı da şöyledir: "Mânası başkasını gösteren şey."

Yani gramerde harf isme hizmet ediyor. Yani harf isim için vardır. İsim ise kendisini gösteriyor. Yani isim kendisi için vardır. Mesela Ali ismi Ali'yi gösteriyor. Fakat Ali isminde bulunan üç harfin her üçü de kendisi için değil, Ali ismi için vardılar.

AYNA MİSALÎ

Bediüzzaman bu kavramları ayna misali ile açıklıyor.

Aynaya camı görmek için bakarsan camı görürsün. Aynada kendini, dolayısıyla görürsün. Aynaya ayna için bakmak mâna-yı ismî ile bakmaktır. Başkası için bakmak ise mâna-yı harfi bakışıdır. Ayna kendi başına bir değer ifade etmez.

Aynaya kendi güzel simanı görmek için bakarsan, ayna seni gösterir. Mâna-yı harfî bakışı budur. Aynaya değer katan bakış bu bakıştır.

Bediüzzaman bu misali verdikten sonra, kâinatın, bütün zerrelere kadar harflerden ibaret olduğunu ve Allah'ın isim ve sıfatlarını gösteren birer ayna olduğunu; fakat ruhsuz felsefenin kâinata kâinat için (mâna-yı ismî ile) bakarak tabiat bataklığına saplandığını bildiriyor.¹

Keza Bediüzzaman, Mektubat'ında diyor ki:

"Her şey, mâna-yı ismîyle ve kendine bakan vecihte hiçtir; kendi zatında müstakil ve bizatihî sabit bir vücudu yok. Ve yalnız kendi başıyla kaim bir hakikati yok. Fakat Cenâb-ı Hakka bakan vecihte ise, yani mâna-yı harfîyle olsa, hiç değil. Çünkü onda cilvesi görünen esma-i bakiye var. Mâdum değil; çünkü sermedî bir vücudun gölgesini taşıyor. Hakikati vardır, sabittir, hem yüksektir. Çünkü mazhar olduğu bakî bir ismin sabit bir nevi gölgesidir."²

ULEMANIN İLMİ ALLAH'A AİTTİR

Ulema Allah namına, Allah adına ve Allah için sevilir. Ama kendileri namına ulemayı sevmek sonuçsuzdur, tehlikelidir, veballi bir iştir.

Bediüzzaman, Peygamberlere ve evliyaya kendileri hesabına, yani mâna-yı ismîyle, yani Allah'tan bağımsız olarak sevgi göstermenin tehlikelerine işaret ederken örnek de veriyor: Mesela Hıristiyanlar Hazret-i İsa Aleyhisselamı kendi zatı için sevmişler. Bu nedenle zamanla ona Allah'ın oğlu sıfatını yakıştırmışlar. Bu şirk içeren bir dalâlettir.

Keza Rafizîler Hazret-i Ali'yi sırf zâtı itibariyle sevmişler. Bu nedenle iki büyük halifeye, Hazret-i Ebu Bekir (ra) ile Hazret-i Ömer'e (ra) düşmanlık etmişlerdir.³

Netice itibariyle, mâna-yı ismî ile sevgi ne Hazret-i İsa'yı (as), ne Hazret-i Ali'yi (ra) yoldan çıkarmamışsa da, sevenlerini yoldan çıkarmıştır.

MANA-YI İSMİ İLE SEVMENİN ZARARLARI

Bütün sevdiklerimiz, esasen Allah'ın bize ihsanından başka bir şey değildir.

Dolayısıyla sevdiklerimizi Allah için sevmek, Allah'ın hakkını takdir etmektir.

Çünkü ihsan eden Allah'tır. İhsan eden kim ise, önce O sevimeli; diğer sevdiklerimiz onun için sevimelidir.

Ulema olsun, başkaları olsun, sevdiklerimizi Allah için sevmediğimizde öncelikle Allah'ın hakkını eda etmemiş oluyoruz.

Hakkını vermediğimiz bir sevgi şükürsüzdür. Akli başında birisi böyle bir sevgiyi kabul etmez, istiskal eder, reddeder.

Mâna-yı ismî bakışı hem sevileni, hem seveni dalalete götürür. Sevileni gurur heykeli yapar, sevenin bütün sevgisini boşa çıkarır, kendisini mesul eder.

Dipnotlar:

1- Barla Lâhikası, s. 189-190; Lem'alar, s. 164

2- Mektubat, s. 62

3- Sözler, s. 587